ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 14ης Δεκεμβρίου 1979 *

Στην υπόθεση 34/79,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του «House of Lords» προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Regina

και

Maurice Donald Henn και John Frederick Ernest Darby,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30 και 36 της Συνθήκης, ενόψει εθνικών και συμβατικών διατάξεων που απαγορεύουν την εισαγωγή ειδών πορνογραφικού χαρακτήρα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους H. Kutscher, πρόεδρο, A. O'Keeffe και A. Touffait, προέδρους τμήματος, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart και G. Bosco, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J.-P. Warner
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα πραγματικά περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με Διάταξη της 22ας Φεβρουαρίου 1979, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την 1η Μαρτίου 1979, το House of Lords υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, ορισμένα ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30, 36 και 234 της Συνθήκης. Τα εν λόγω ερωτήματα ανέκυψαν στο πλαίσιο ποινικής δίκης κατά των προσφευγόντων που κρίθηκαν ένοχοι, στις 14 Ιουλίου 1977, από το Crown Court του Ipswich ορισμένων παραβάσεων του νόμου. Μόνο μία από τις κατηγορίες που έγιναν δεκτές εναντίον των προσφευγόντων έχει σχέση με την υπό κρίση παραπομπή: κατηγορία κατά την οποία εν γνώσει παραβίασαν την απαγόρευση εισαγωγής ασέμνων ή αισχρών ειδών, αντιθέτως προς το τμήμα 42 του Customs Consolidation Act του 1876 και προς το τμήμα 304 του Customs and Excise Act του 1952.

2 Τα είδη που αποτέλεσαν το αντικείμενο της εν λόγω κατηγορίας κατά των προσφευγόντων αποτελούσαν μέρος ποσότητας ασέμνων κινηματογραφικών ταινιών και περιοδικών, τα οποία εισήχθησαν στο Ηνωμένο Βασίλειο με φορτηγό αυτοκίνητο που αφίχθη στις 14 Σεπτεμβρίου 1975 στο Felixstowe με οχηματαγωγό το οποίο κατέπλευσε από το Ρότερνταμ. Η κατηγορία αναφερόταν σε έξι κινηματογραφικές ταινίες και επτά περιοδικά, όλα καταγωγής Δανίας.

3 Οι προσφεύγοντες εφεσίβαλαν την καταδικαστική απόφαση ενώπιον του Court of Appeal of England and Wales. Το εν λόγω δικαστήριο απέρριψε τις εφέσεις, με απόφαση της 13ης Ιουλίου 1978. Στις 3 Νοεμβρίου 1978 το House of Lords επέτρεψε στους δύο εφεσείοντες να ασκήσουν προσφυγή. Στις 29 Ιανουαρίου 1979, το House of Lords, μετά από ακρόαση των εφεσειόντων, έκρινε ότι έπρεπε να υποβάλει στο Δικαστήριο, σύμφωνα με το άρθρο 177 της Συνθήκης, τα αναφερόμενα στη Διάταξη ερωτήματα.

4 Οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι δεν υφίσταται στο Ηνωμένο Βασίλειο καμιά ενιαία πολιτική δημοσίας ηθικής στο θέμα ασέμνων ή αισχρών ειδών. Ανέφεραν σχετικώς τις διαφορές που υφίστανται στο Ηνωμένο Βασίλειο μεταξύ των νόμων των διαφόρων συστατικών τμημάτων του εθνικού εδάφους. Υποστήριξαν, επιπλέον, ότι η ολική απαγόρευση εισαγωγής ασέμνων ή αισχρών ειδών έχει ως αποτέλεσμα την εφαρμογή στην εισαγωγή αυστηρότερων κανόνων, από τις διατάξεις που έχουν εφαρμογή στο εσωτερικό πεδίο και συνιστά αυθαίρετη διάκριση κατά την έννοια του άρθρου 36 της Συνθήκης.

5 Κατά την έκθεση των νομικών σημείων που συνοδεύουν τη Διάταξη περί παραπομπής, είναι αληθές ότι οι σχετικοί με το θέμα νόμοι των διαφόρων τμημάτων του εδάφους του Ηνωμένου Βασιλείου, ήτοι της Αγγλίας, της Ουαλίας, της Σκωτίας, της Βόρειας Ιρλανδίας και της νήσου του Μαν, διαφέρουν οι μεν από τους δε και ότι καθένας απ' αυτούς τους νόμους απορρέει από διαφορετικές πηγές. Ορισμένοι νόμοι πηγάζουν από το «common law», άλλοι δε νόμοι πηγάζουν από το γραπτό δίκαιο.

6 Κατά την ίδια έκθεση νομικών σημείων, οι διαφορετικοί νόμοι του Ηνωμένου Βασιλείου αναγνωρίζουν και εφαρμόζουν δύο διαφορετικά κριτήρια που διακρίνονται το ένα από το άλλο. Το πρώτο, επισημαινόμενο ως «κριτήριο Α» στην έκθεση νομικών σημείων, αναφέρεται στους όρους «άσεμνο ή αισχρό» που συναντώνται στην τελωνειακή νομοθεσία και ορισμένες άλλες νομοθεσίες και που χρησιμοποιούνται επίσης για να επισημάνουν το περιεχόμενο του αγγλικού ποινικού αδικήματος «common law» της «προσβολής των χρηστών ηθών». Αυτοί οι όροι εκφράζουν, κατά την έκθεση των νομικών σημείων, ενιαία αντίληψη, αυτήν της προσβολής των κανόνων που γίνονται δεκτοί στον τομέα της κοσμιότητας, ο δε όρος «άσεμνος» βρίσκεται στο κατώτατο σημείο της κλίμακος, ενώ ο όρος «αισχρός» στο ανώτατο σημείο αυτής.

7 Το δεύτερο κριτήριο, επισημαινόμενο ως «κριτήριο Β» στην έκθεση νομικών στοιχείων, αναφέρεται στον όρο «άσεμνο» που χρησιμοποιείται μόνος, όπως στους «Obscene Publications Acts» του 1959 και του 1964 (που εφαρμόζονται μόνο στην Αγγλία και στην Ουαλία) για να περιγράψει το περιεχόμενο ορισμένων ποινικών αδικημάτων του «common law» στην Αγγλία και στην Ουαλία, στη Σκωτία και στη Βόρεια Ιρλανδία. Κατά την έκθεση νομικών σημείων, αυτός ο όρος επισημαίνει μικρότερη κατηγορία ειδών, δηλαδή τα είδη που τείνουν «να διαστρέψουν και να διαφθείρουν» τα πρόσωπα που εκτίθενται σ' αυτά τα είδη.

8 Οι «Obscene Publications Acts» του 1959 και 1964 διευκρινίζουν ορισμένα ποινικά αδικήματα, όσον αφορά τη δημοσίευση ασέμνων αντικειμένων, εξαιρώντας από το πεδίο εφαρμογής τους «τα άσεμνα αντικείμενα» κατά την έννοια του νόμου, των οποίων η δημοσίευση δικαιολογείται από λόγους επιστημονικού, φιλολογικού, καλλιτεχνικού ή εκπαιδευτικού ενδιαφέροντος, ή από άλλους λόγους γενικού ενδιαφέροντος.

9 Η απλή κατοχή, για όχι εμπορικούς σκοπούς, ειδών επί των οποίων εφαρμόζεται είτε το κριτήριο Α είτε το κριτήριο Β, δεν αποτελεί σε κανένα μέρος του Ηνωμένου Βασιλείου ποινικό αδίκημα.

10 Οι ουσιώδεις διατάξεις περί εισαγωγής πορνογραφικών ειδών είναι το τμήμα 42 του Customs Consolidation Act του 1876 και το τμήμα 304 του Customs and

Excise Act του 1952. Εφαρμόζονται στο σύνολο του Ηνωμένου Βασιλείου. Συνοπτικά, προβλέπουν ότι τα άσεμνα ή αισχρά είδη υπόκεινται σε δήμευση και σε καταστροφή κατά την άφιξή τους στο Ηνωμένο Βασίλειο και ότι οποιοσδήποτε πειράται να εισαγάγει δολίως τέτοια είδη στο εσωτερικό του Ηνωμένου Βασιλείου καθίσταται ένοχος ποινικού αδικήματος. Το παράρτημα 7 του Customs and Excise Act του 1952 προβλέπει διαδικασία που επιτρέπει να υποβληθεί στην κρίση δικαστηρίου αν τα είδη υπόκεινται σε δήμευση.

Επί του πρώτου ερωτήματος

11 Με το πρώτο ερώτημα ερωτάται αν ο νόμος του κράτους μέλους, ο οποίος απαγορεύει την εισαγωγή πορνογραφικών ειδών σ' αυτό το κράτος, συνιστά μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό επί των εισαγωγών, κατά την έννοια του άρθρου 30 της Συνθήκης.

12 Το εν λόγω άρθρο ορίζει ότι απαγορεύονται μεταξύ κρατών μελών «οι ποσοτικοί περιορισμοί επί των εισαγωγών, καθώς και όλα τα μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος». Είναι προφανές ότι αυτή η διάταξη αφορά και τις απαγορεύσεις εισαγωγής, καθόσον αποτελούν τη μεγίστη μορφή απαγορεύσεως. Η χρησιμοποιούμενη στο άρθρο 30 διατύπωση πρέπει, επομένως, να νοείται, για το λόγο αυτό, ως ισοδύναμη προς την έκφραση «απαγορεύσεις ή περιορισμοί εισαγωγής» που αναφέρεται στο άρθρο 36.

13 Η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι, συνεπώς, ότι ένας νόμος, όπως ο προκείμενος, συνιστά ποσοτικό περιορισμό επί των εισαγωγών, κατά την έννοια του άρθρου 30 της Συνθήκης.

Επί του δευτέρου και τρίτου ερωτήματος

Το δεύτερο και τρίτο ερώτημα έχουν ως εξής:

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, πρέπει η πρώτη φράση του άρθρου 36 να γίνει αντιληπτή κατά την έννοια ότι ένα κράτος μέλος μπορεί νομίμως να απαγορεύει την εισαγωγή, προελεύσεως άλλου κράτους μέλους, εμπορευμάτων που εμφανίζουν άσεμνο ή αισχρό χαρακτήρα κατά την έννοια της εσωτερικής του νομοθεσίας;

3. Ειδικώτερα:

(ι) Μπορεί το κράτος μέλος να διατηρήσει τέτοιες απαγορεύσεις προς το σκοπό προλήψεως, αποφυγής ή μειώσεως του κινδύνου παραβιάσεως του εσωτε-

ρικού δικαίου όλων των τμημάτων που απαρτίζουν το τελωνειακό του έδαφος;

(ιι) Μπορεί το κράτος μέλος να διατηρήσει αυτές τις απαγορεύσεις, αναφερόμενο στις υπερισχύουσες αντιλήψεις επί του εθνικού πεδίου και στα ίδια χαρακτηριστικά αυτού, όπως αποκαλύπτονται από την εσωτερική νομοθεσία των τμημάτων που απαρτίζουν το τελωνειακό έδαφος αυτού του κράτους, συμπεριλαμβανομένης της νομοθεσίας που επιβάλλει τις εν λόγω απαγορεύσεις, παρά τις υφιστάμενες διαφορές μεταξύ των νομοθεσιών των εν λόγω τμημάτων που απαρτίζουν το τελωνειακό του έδαφος;

Πρέπει να εξεταστούν τα ερωτήματα αυτά συγχρόνως.

15 Κατά το άρθρο 36 της Συνθήκης, οι διατάξεις περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων στο εσωτερικό της Κοινότητας δεν αντιτίθενται στις απαγορεύσεις εισαγωγών που δικαιολογούνται, μεταξύ άλλων, «από λόγους δημοσίας ηθικής».

Εναπόκειται κατ' αρχήν σε κάθε κράτος μέλος να καθορίσει τις απαιτήσεις της δημοσίας ηθικής στο έδαφός του, κατά τη δική του κλίμακα αξιών, υπό τη μορφή που επέλεξε. Για τους λόγους αυτούς, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι οι εφαρμοζόμενες από το Ηνωμένο Βασίλειο νομοθετικές διατάξεις, όσον αφορά την εισαγωγή αντικειμένων που εμφανίζουν άσεμνο ή αισχρό χαρακτήρα, αφορούν την ευχέρεια που έχει αφεθεί στα κράτη μέλη με την πρώτη φράση του άρθρου 36.

16 Κάθε κράτος μέλος έχει το δικαίωμα να επιβάλλει απαγορεύσεις εισαγωγής που δικαιολογούνται από λόγους δημοσίας ηθικής για το σύνολο του εθνικού του εδάφους, όπως αυτό ορίζεται στο άρθρο 227 της Συνθήκης, οποιαδήποτε κι αν είναι η συνταγματική του διάρθρωση και η κατανομή των νομοθετικών αρμοδιοτήτων όσον αφορά το εν λόγω θέμα. Το γεγονός ότι υφίστανται ορισμένες διαφορές μεταξύ των νομοθεσιών που ισχύουν στα διάφορα συστατικά τμήματα ενός κράτους μέλους δεν εμποδίζει, συνεπώς, το εν λόγω κράτος να εφαρμόζει ενιαία αντίληψη όσον αφορά τις απαγορεύσεις εισαγωγής που εφαρμόζονται από λόγους δημοσίας ηθικής στο εμπόριο με τα άλλα κράτη μέλη.

17 Πρέπει, επομένως, να δοθεί στο δεύτερο και τρίτο ερώτημα η απάντηση ότι στην πρώτη φράση του άρθρου 36 πρέπει, επομένως, να αποδοθεί η έννοια ότι ένα κράτος μέλος μπορεί κατ' αρχήν νομίμως να απαγορεύει την εισαγωγή, από οποιοδήποτε άλλο κράτος μέλος, αντικειμένων που εμφανίζουν άσεμνο ή αι-

σχρό χαρακτήρα κατά την έννοια της εσωτερικής του νομοθεσίας. Μια τέτοια απαγόρευση μπορεί να εφαρμοσθεί νομίμως στο σύνολο του εθνικού του εδάφους ακόμα κι αν υφίστανται, επί του θέματος, διαφορές μεταξύ των νομοθεσιών που ισχύουν στα διάφορα συστατικά τμήματα του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους.

Επί του τετάρτου, πέμπτου και έκτου ερωτήματος

18 Το τέταρτο, πέμπτο και έκτο ερώτημα έχουν ως εξής:

4. Όταν μία απαγόρευση, πλήττουσα την εισαγωγή εμπορευμάτων, μπορεί να δικαιολογηθεί από λόγους δημοσίας ηθικής ή δημοσίας τάξεως και επιβάλλεται προς το σκοπό αυτό, μπορεί, εντούτοις, αυτή η απαγόρευση να συνιστά μέσο αυθαιρέτων διακρίσεων ή συγκεκαλυμμένο περιορισμό στο εμπόριο, αντίθετο προς το άρθρο 36;

5. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τέταρτο ερώτημα, το γεγονός ότι η απαγόρευση εισαγωγής αυτών των εμπορευμάτων έχει διαφορετικό περιεχόμενο από την απαγόρευση, την οποία προβλέπει το ποινικό δίκαιο, κατοχής και δημοσιεύσεως αυτών των εμπορευμάτων στο εσωτερικό του κράτους μέλους, ή σε οποιοδήποτε τμήμα αυτού, συνιστά άραγε αναγκαστικά μέσο αυθαιρέτων διακρίσεων ή συγκεκαλυμμένο περιορισμό στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών, ικανό να βρεθεί σε σύγκρουση με τη διάταξη της δεύτερης φράσης του άρθρου 36;

6. Αν αληθεύει ότι, αντιθέτως προς την απαγόρευση που αφορά την κατοχή και τη δημοσίευση, η επιβαλλόμενη επί των εισαγωγών απαγόρευση, ανήκουσα στην αρμοδιότητα της διοικήσεως, μπορεί να εφαρμόζεται από τους υπαλλήλους των τελωνείων που είναι υπεύθυνοι για τον τελωνειακό έλεγχο, στα σημεία διελεύσεως των συνόρων, μπορεί αυτό το γεγονός να έχει οποιαδήποτε επίπτωση επί της απαντήσεως που πρέπει να δοθεί στο πέμπτο ερώτημα;

19 Μ' αυτά τα ερωτήματα, το House of Lords λαμβάνει υπόψη επιχειρηματολογία των προσφευγόντων, οι οποίοι επικαλούνται ορισμένες διαφορές μεταξύ, αφενός, της απαγορεύσεως εισαγωγής των εν λόγω εμπορευμάτων, που είναι απόλυτη και, αφετέρου, των νομοθεσιών που ισχύουν στα διάφορα συστατικά τμήματα του Ηνωμένου Βασιλείου, που φαίνονται λιγότερο αυστηρές, κατά την έννοια ότι η απλή κατοχή ασέμνων αντικειμένων, όχι για εμπορικούς σκοπούς, δεν συνιστά σε κανένα μέρος του Ηνωμένου Βασιλείου ποινικό αδίκημα και ότι η διάθεση στο εμπόριο των ιδίων αντικειμένων, αν γενικά απαγορεύεται, περιλαμβάνει ωστόσο εξαιρέσεις, ιδίως τις εξαιρέσεις υπέρ των αντικειμένων που εμφανίζουν επιστημονικό, φιλολογικό, καλλιτεχνικό ή εκπαιδευτικό ενδια-

φέρον. Λαμβανομένων υπόψη αυτών των διαφορών, τέθηκε το ζήτημα αν η δεύτερη φράση του άρθρου 36 έχει εφαρμογή επί της απαγορεύσεως εισαγωγής.

20 Κατά τη δεύτερη φράση του άρθρου 36, οι απαγορεύσεις εισαγωγής που αναφέρονται στην πρώτη φράση δεν πρέπει να «αποτελούν ούτε μέσο αυθαιρέτων διακρίσεων ούτε συγκεκαλυμμένο περιορισμό στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών».

21 Για να δοθεί απάντηση στα υποβληθέντα ερωτήματα, πρέπει να εξεταστεί η λειτουργία αυτής της διατάξεως, που έχει ως σκοπό να εμποδίζει τους περιορισμούς στο εμπόριο, οι οποίοι στηρίζονται στους αναφερόμενους στην πρώτη φράση του άρθρου 36 λόγους, να παρεκκλίνουν από το σκοπό τους και να χρησιμοποιούνται προς θέσπιση διακρίσεων έναντι εμπορευμάτων καταγωγής άλλων κρατών μελών, ή προς έμμεση προστασία ορισμένων εθνικών παραγωγών. Αυτή δεν είναι η έκταση της απαγορεύσεως εισαγωγής αντικειμένων που εμφανίζουν άσεμνο ή αισχρό χαρακτήρα, όπως η ισχύουσα στο Ηνωμένο Βασίλειο. Πράγματι, οποιεσδήποτε κι αν είναι οι διαφορές των εφαρμοστέων σχετικώς κανόνων στα διάφορα συστατικά τμήματα του Ηνωμένου Βασιλείου και παρά ορισμένες εξαιρέσεις περιορισμένης εκτάσεως που περιλαμβάνουν, αυτές οι νομοθεσίες έχουν στο σύνολό τους ως σκοπό να απαγορεύσουν ή, τουλάχιστον, να μειώσουν την παραγωγή και τη διάθεση στο εμπόριο δημοσιεύσεων ή αντικειμένων άσεμνου ή αισχρού χαρακτήρα. Υπ' αυτές τις συνθήκες, επιτρέπεται να θεωρηθεί με γενική εκτίμηση ότι δεν υφίσταται θεμιτό εμπόριο τέτοιων εμπορευμάτων στο Ηνωμένο Βασίλειο. Το γεγονός ότι η απαγόρευση εισαγωγής μπορεί, από ορισμένες απόψεις, να είναι αυστηρότερη από ορισμένες από τις νομοθεσίες, που έχουν εφαρμογή στο εσωτερικό του Ηνωμένου Βασιλείου, δεν μπορεί, επομένως, να θεωρηθεί ως μέτρο που έχει ως προορισμό την έμμεση προστασία οποιασδήποτε εθνικής παραγωγής ούτε ότι αποβλέπει στη δημιουργία αυθαιρέτων διακρίσεων μεταξύ των εμπορευμάτων αυτής της ειδικής φύσεως, ανάλογα με το αν παράγονται στο εθνικό έδαφος ή σε άλλο κράτος μέλος.

22 Πρέπει, επομένως, να δοθεί στο τέταρτο ερώτημα η απάντηση ότι όταν μια απαγόρευση που πλήττει την εισαγωγή εμπορευμάτων μπορεί να δικαιολογείται από λόγους δημοσίας ηθικής και επιβάλλεται προς το σκοπό αυτό, η εφαρμογή αυτής της απαγορεύσεως δεν μπορεί, όταν δεν υφίσταται θεμιτό εμπόριο των ίδιων εμπορευμάτων στο εσωτερικό του κράτους μέλους για το οποίο πρόκειται, να αποτελέσει μέσο αυθαιρέτων διακρίσεων ή συγκεκαλυμμένο περιορισμό στο εμπόριο, αντίθετο προς το άρθρο 36.

23 Υπ' αυτές τις συνθήκες, παρέλκει η απάντηση στο πέμπτο και στο έκτο ερώτημα.

Επί του εβδόμου ερωτήματος

24 Με το έβδομο ερώτημα ερωτάται αν, ανεξαρτήτως των προαναφερθέντων ερωτημάτων, ένα κράτος μέλος μπορεί νομίμως να απαγορεύει την εισαγωγή αυτών των εμπορευμάτων από άλλο κράτος μέλος, αναφερόμενο στις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη σύμβαση της Γενεύης του 1923 περί καταστολής της κυκλοφορίας και του εμπορίου ασέμνων δημοσιεύσεων και της διεθνούς ταχυδρομικής συμβάσεως (που ανανεώθηκε στη Λωζάννη το 1974 και τέθηκε σε ισχύ υπ' αυτή τη μορφή την 1η Ιανουαρίου 1976), ενόψει των διατάξεων του άρθρου 234 της Συνθήκης.

25 Κατά το άρθρο 234, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από συμβάσεις που συνήφθησαν προ της ενάρξεως της ισχύος της Συνθήκης, μεταξύ ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών, αφενός, και ενός ή περισσοτέρων τρίτων χωρών, αφετέρου, δεν θίγονται από τις διατάξεις της Συνθήκης. Εντούτοις, στο μέτρο που αυτές οι συμβάσεις δεν συμβιβάζονται με τη Συνθήκη, το οικείο κράτος μέλος έχει την υποχρέωση να ανατρέξει σε όλα τα κατάλληλα μέσα για να εξαφανίσει το διαπιστωθέν ασυμβίβαστο.

26 Όπως φαίνεται από την προσέγγιση των συμβατικών διατάξεων στις οποίες αναφέρθηκε το House of Lords και των προεκτεθεισών σκέψεων, η εκτέλεση των εν λόγω διεθνών συμβάσεων από το Ηνωμένο Βασίλειο δεν είναι ικανή να δημιουργήσει σύγκρουση με τις σχετικές με την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων διατάξεις, λαμβανομένης υπόψη της εξαιρέσεως που επιτρέπει το άρθρο 36, όσον αφορά ενδεχόμενες απαγορεύσεις εισαγωγής θεσπιζόμενες για λόγους δημοσίας ηθικής.

27 Πρέπει, επομένως, να δοθεί στο έβδομο ερώτημα η απάντηση ότι, στο μέτρο που ένα κράτος μέλος χρησιμοποιεί τη σχετική με τη δημοσία ηθική επιφύλαξη, που αναφέρεται στο άρθρο 36 της Συνθήκης ΕΟΚ, οι διατάξεις του άρθρου 234 της ίδιας Συνθήκης δεν παρεμβάλλουν εμπόδια στην εκτέλεση, από το εν λόγω κράτος, των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη σύμβαση της Γενεύης του 1923 περί καταστολής της κυκλοφορίας και του εμπορίου ασέμνων δημοσιεύσεων (που ανανεώθηκε στη Λωζάννη το 1974 και τέθηκε σε ισχύ υπ' αυτή τη μορφή την 1η Ιανουαρίου 1976).

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε, με Διάταξη της 22ας Φεβρουαρίου 1979, το House of Lords, αποφαίνεται:

1) Ο νόμος κράτους μέλους που απαγορεύει οποιαδήποτε εισαγωγή πορνογραφικών ειδών σ' αυτό το κράτος συνιστά ποσοτικό περιορισμό επί των εισαγωγών κατά την έννοια του άρθρου 30 της Συνθήκης.

2) Στην πρώτη φράση του άρθρου 36 πρέπει, επομένως, να αποδοθεί η έννοια ότι ένα κράτος μέλος μπορεί κατ' αρχήν νομίμως να απαγορεύει την εισαγωγή, από οποιοδήποτε άλλο κράτος μέλος, αντικειμένων που εμφανίζουν άσεμνο ή αισχρό χαρακτήρα κατά την έννοια της εσωτερικής του νομοθεσίας. Μια τέτοια απαγόρευση μπορεί να εφαρμοσθεί νομίμως στο σύνολο του εθνικού του εδάφους ακόμα κι αν υφίστανται, επί του θέματος, διαφορές μεταξύ των νομοθεσιών που ισχύουν στα διάφορα συστατικά τμήματα του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους.

3) Όταν μια απαγόρευση που πλήττει την εισαγωγή εμπορευμάτων μπορεί να δικαιολογείται από λόγους δημοσίας ηθικής και επιβάλλεται προς το σκοπό αυτό, η εφαρμογή αυτής της απαγορεύσεως δεν μπορεί, όταν δεν υφίσταται θεμιτό εμπόριο των ίδιων εμπορευμάτων στο εσωτερικό του κράτους μέλους για το οποίο πρόκειται, να αποτελέσει μέσο αυθαιρέτων διακρίσεων ή συγκεκαλυμμένο περιορισμό στο εμπόριο, αντίθετο προς το άρθρο 36.

4) Στο μέτρο που ένα κράτος μέλος χρησιμοποιεί τη σχετική με τη δημοσία ηθική επιφύλαξη, που αναφέρεται στο άρθρο 36 της Συνθήκης ΕΟΚ, οι διατάξεις του άρθρου 234 της ίδιας Συνθήκης δεν παρεμβάλλουν εμπόδια στην εκτέλεση, από το εν λόγω κράτος, των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη σύμβαση της Γενεύης του 1923 περί καταστολής της κυκλοφορίας και του εμπορίου ασέμνων δημοσιεύσεων (που ανανεώθηκε στη Λωζάννη το 1974 και τέθηκε σε ισχύ υπ' αυτή τη μορφή την 1η Ιανουαρίου 1976).

Kutscher O'Keeffe Touffait Mertens de Wilmars

Pescatore Mackenzie Stuart Bosco

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Δεκεμβρίου 1979.

Ο Γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
H. Kutscher